

Johan Streng

MUSTA RINTAMA

Jännitysromaani

MUSTA RINTAMA

Johan Streng

MUSTA RINTAMA

**Valmistaja: Books on Demand Gmbh
Norderstadt, Saksa
Kustantaja: Books on Demand
Helsinki, Suomi**

ISBN: 978-952-498-405-8

Kansainvälisen oikeuden professori Hans von Ruegen oli lopettamaisillaan luentoaan Bonnin Yliopiston auditoriossa. Luennon aiheena oli vastikään solmittu Kellogg-Briandin sopimus valtioiden välisten kiistojen ratkaisemisesta rauhanomaisin keinoin neuvottelemalla. Kuutisenkymmentä rauhaa rakastavaa valtiota oli yhtynyt sopimukseen. Miten se tulisi toimimaan käytännössä, sitä oli vielä liian aikaista pohtia. Kuitenkin oli ilmapiiri maailmassa muuttunut tyystin toisenlaiseksi kuin vuonna 1928, jolloin sopimus hyväksyttiin. Sen jälkeen oli tapahtunut suuri pörssiromahdus Wall Streetillä ja yleismaailmallinen lama riepotteli kansakuntia eikä vähiten Saksaa, joka ei ollut vielä kunnolla päässyt jaloilleen maailmansodan jäljiltä. Köyhyys ja työttömyys ruokkivat radikaalisia poliittisia liikkeitä. Tyytymättömyys Versailles'n jälkeiseen aikaan ja olemattomiin oloihin sai ihmiset marssimaan kansankiihottajien tahtiin. Von Ruegen pani merkille, miten kansallissosialistinen liike oli vaaleissa kulkenut voitosta voittoon vanhojen preussilaisten junkkerien tuella ja pelottelulla bolshevistien uhkasta.

Von Ruegen uskoi lujasti sivistyksen voimaan mutta mielipahakseen pani merkille, että jotkin hänen oppilaistaan, parhaimmasta päästä, olivat omaksuneet pessimistisen kannan kansainvälisten konfliktien rauhanomaiseen ratkaisuun tulevaisuudessa. Tapansa mukaan Von Ruegen oppituntinsa lopuksi kävi aiheesta keskustelun oppilaittensa kanssa.

– Oliko jotain kysyttävää tai jäikö jokin asia liian vähäiselle pohdinnalle? Morgenstern, ole hyvä.

– Uskooko professori todellakin, että tämä sopimus saa valtiot ruotuun, jos niiden intressit menevät ristiin?

– Minun tehtäväni ei ole kritisoida ainakaan voimakkaasti opettamiani asioita. Onhan tietysti selvä, etteivät mitkään sopimukset ole vedenpitäviä mutta sitä varten on olemassa mekanismeja, sanktioita, joilla eksyneet lampaat saadaan palaamaan laumaan. Sopimuksen allekirjoittajat ovat ilmaisseet halunsa osallistua vastatoimiin rikkojaa vastaan ja onhan olemassa Kansainliitto, joka viime kädessä tarttuu asioihin.

Professorin vastaus ei saanut kaikkia vakuuttumaan asiasta. Nuori baijerilainen talonpoikaistaustainen Matias Bauer tuntui haastavan von Ruegenin tosissaan.

– Professori ei kai ole norsunluutornistaan huomannut, että Japani antoi piupaut Kansainliitolle valloittaessaan Mantshurian. Minun mielestäni ei nyky maailmassa asioita pitäisi hoidella herraskais-
ten kahvikutsujen lomassa suurta ihmismassaa kuulematta. Saksalla on oikeus ottaa takaisin menettämänsä alueet vaikka asevoimin.

Von Ruegen meni miettelääksi. Weimarin tasavalta oli osoittautunut heikoksi. Yritykset nostaa monarkki uudelleen valtakunnan johtoon, olivat myös kärsineet haaksirikon. Preussilaisten konservatiivisten junkkerien temppuilut ääriryhmien kanssa olivat johtaneet vain siihen, että natsipuolue oli saavuttanut vaaleissa kansalaisten tuen ja nyt oli pantu von Papen ratsun selkään suitsimaan liiallista natsien intoa päästämällä heidät hallitukseen. Verdun oli unohtunut reilussa kymmenessä vuodessa.

Hans von Ruegen oli syntynyt onnellisten tähtien alla tai niin kuin kateelliset ihmiset halusivat sen ilmaista kultalusikka suussa. Hänen isänsä, kenraali keisarin armeijasta, polveutui vanhasta preussilaisesta sotilassuvusta ja vanhempi veljensäkin oli antautunut sotilasuralle. Huolimatta kunniakkaista sotilasperinteistä, joita kenraali vaali uskollisesti, perheessä vallitsi, kummallista kyllä, varsin vapaamielinen, ettei sanoisi, radikaali henki. Ja se johtui siitä, että kenraalin puoliso ja siis Hansin äiti oli kotoisin Baijerista, perheestä, jolla oli kaukaiset siteet Wittelsbachin kuningashuoneeseen. Eikä siinä ollut kaikki. Rouvan sisar oli nainut ranskalaisen pankkiirin Lyonista, mistä johtuen ranskalainen kulttuurisuuntaus sai oivan maaperän Itämeren rannalla sijaitsevassa kartanossa maiden välisistä sodanaikuisista vihamielisyyksistä huolimatta.

Hans von Ruegen sai vapaan kasvatuksen, mikä tuohon aikaan oli tuiki harvinaista. Lapsesta saakka hän oli saanut nauttia kotiopetusta klassisissa kielissä, keskustella perheen ystävien kanssa, jotka edustivat eri taiteiden ja tieteiden tuntemusta ja yli-

päänsä harrastaa, mitä halusi. Ainoa haitta oli siinä, ettei Hansilla ollut ystäviä. Tai ei niinkään voi sanoa. Kyllä hänellä oli ollut ystäviä, koulutovereita, mutta aivan sattumalta asiaa harkitsematta kenraali oli häätänyt maatilaltaan Hansin kaverit mitättömästä syystä, omenavarkauksien vuoksi. Eihän tapauksella olisi ollut suurempaa vaikutusta mutta oli saatettu toveripiireissä ilmoille vahva epäily, että Hans oli kannellut poikien toilauksista isälleen ja näin pettänyt ystäviensä luottamuksen. Asiassa ei tietenkään ollut perää. Tehtyä ei saatu tekemättömäksi. Ja tuon onnettoman tapauksen jälkeen olivat kaverit ryhtyneet vieroksumaan Hansin seuraa. Yksinäisyyttään paikatessa oli Hans kiinnostunut shakista ja olikin tullut taitavaksi pelaajaksi ja oli osallistunut moniin muodissa olleisiin shakkiturnauksiin yhdessä ranskalaisen serkkunsa Felix Blanchardin kanssa. Yömyöhään asti Hans selasi suurten mestarien kirjoittamia alan teoksia. Shakkimaailma tuli hänelle tutuksi jo varsin varhain ennen siirtymistään lukioon. Olipa hän saanut tutustua peräti shakin maailmanmestariinkin Alechiniin Pariisin matkallaan.

Yksinäisyys ja puute ystävistä ja ero samanikäisten seurasta kuitenkin kalvoi eloisaa poikalasta ja ennen pitkää lapsena koettu vääryys myrkytti hänen mielensä. Miehuusiässäkään Hans ei voinut solmia luotettavia ystävyysuhteita vaan näennäisestä seurallisuudestaan huolimatta suhteet jäivät pinnalliseksi. Ainoa asia, johon Hans näytti suhtautuvan koko sydämellään, oli shakki.

Mutta Hansilla oli toki muitakin harrastuksia ja viettelyksiä, joihin Felix oli häntä opastanut Pariisin

matkoilla. Täällä oli Hans von Ruegen tutustunut avantgardistisiin taiteilijoihin, kirjailijoihin ja taidemaalareihin ja samalla heitä inspiroineisiin naisiin Montmartrella. Täytyy sanoa, että Hans von Ruegen vietti iloista elämää huolista vapaana varakkaan aatelispojan tavoin. Ja niin siinä sitten kävi, että ennen ilmoittautumistaan Berliinin yliopistoon, Hans havaitsi saaneensa pahan taudin, jota hoitamaan hän asettui Baden-Badenin ja hänellä kävi hyvä tuuri. Kiniinivesikuuri vei hänet kuiville. Kotiväelleen Hans ei tohtinut kertoa elämän kulussa koettua vastoinkäymistä. Mutta Hans oli oppivainen poika. Kokemuksesta viisastuneena Hans alkoi valikoida paremmin naistuttavansa, joita hänellä oli tukuttain, eikä hän raaskinut tuottaa pettymystä häneen rakastuneille neitosille vaikka, sekin on totuuden nimessä sanottava, Hans ei suuremmin pitänyt sukupuolisista leikeistä naisten kanssa. Se ei tarkoittanut suinkaan, että Hansilla olisi ollut hoeroottisia suhteita tai taipumusta miesten seuraan. Pikemminkin syynä saattoi olla tuo poikasena tapahtunut erottautuminen ikäistensä koulutoverien seurasta. Olihan Hansilla toki ollut tuttavuuksia, kuten sittemmin huomattavaksi kirjailijaksi heittäytynyt kreivi von Finckenstein ja shakin piirissä tutuksi tullut Werner Holzbein, jonka kanssa oli lukuisasti pelattu ja osallistuttu erilaisin shakkitapahumiin. Oli vain niin, että Werner oli varsin hiljainen mies. Tuntui kuin hänen koko elämänsä kuluisi shakin lumoissa ja shakkikirjojen kirjoittamisessa. Eikä ollut ihme, että Holzbein lopulta päätyikin itsensä maailmanmestarin neuvonantajakaartiin Felix Blanchardin suosituksista.

Baden-Badenin hoitokuurin jälkeen Hans von Ruegen siirtyi syksyllä täysin parantuneena Berliiniin. Opinnot olivat Berliinissä sujuneet hyvin siitä huolimatta, että Hans oli osallistunut dekadenttiseen syntiseen elämään kaupungin lukuisissa kabe-reissa, tutustunut lahjakkaisiin ihmisiin ja ystävystynytkin Max Spielmanin kanssa, joka päivät opet-teli soittoa konservatoriossa ja illat ja yöt soitteli jazzia eritasoisissa kapakoissa.

Ja mikä oli osallistuessa. Hans von Ruegen oli kaunis poika, johon kaikki naiset olivat aivan hulluina ja koska Hans ei halunnut loukata tyttösiä, jotka olivat häneen ripustautuneet kuin kärpäset, hän joutui vaikeisiin tilanteisiin mustasukkaisten kilpakosijoiden kanssa ja näiden vihan kohteeksi.

Berliinissä suoritettun tutkinnon jälkeen von Ruegen nimitettiin Bonnin yliopiston kansainvälisen oikeuden professoriksi, ei niinkään omien ansioitensa kuin sukutaustansa vuoksi. Vastoin äitinsä tahtoa Hans liittyi maallistuneeseen osakuntaan, joka katolilaisuudesta poiketen harrasti kaksintaiste-luja. Hänen oppilaansa valitsivat hänet osakunnan kuraattoriksi. Hän osallistui innokkaasti nuorten oppilaittensa harrastuksiin ja erityisesti shakkiker-hoon. Vaikutti kuin von Ruegenin raikulivuodet olisivat ohi ja hän olisi vakiinnuttamassa asemaansa arvossapidettynä vaikkakin nuorekkaana professo-rina.

Naissuhde se sitten loppujen lopuksi aiheutti hä-nen uransa kannalta käänteen tekevän muutoksen. Hans oli kohdannut lomallaan kotipuolella Rüge-nin saaren hiekkadyneillä nuoren elokuva-alalle pyrkieneen neitokaisen, jolla oli jo joitakin osia ol-

lutkin siihen saakka muodissa olleissa tunnelmallisissa elokuvissa mutta varsinaisesti äänielokuvan vuoksi hän oli pääsemässä esille ja kilpaili kovasti Olga Tshehovan kanssa päärooleista Babelsbergin elokuvastudiolla lähellä Potsdamia. Tyttö oli iskenyt silmänsä Hansiin ja flirttailutkin hänen kanssaan varsin avomielisesti. Suhde ei alkuun mitenkään vaikuttanut intiimiltä mutta oli muuttunut sitten kiihkeäksi näyttelijättären tavatessa Hansin uudelleen Bad Godesbergissa.

Hans von Ruegen havahtui mietteistään. Oppilasjoukko katsoi tarkkaan ja tutkivasti opettajaansa ja odotti vastausta. Von Ruegen ei ollut tullut ajatelleeksi asiaa suurten massojen näkökulmasta. Hänellä oli sinisilmäinen käsitys kansan halusta rauhanomaiseen elämään. Riitti, että hyvinvointi edistyi, tosin pienin askelin, mutta kuitenkin. Mutta, mitä tapahtuisi, jos edistyminen loppuisi, kuten nyt oli tapahtunut. Hansin mielestä ääriliikkeet olivat vain heijastusta väliaikaisesta tyytymättömyydestä elintarvikkeiden ja muidenkin väittämättömien tarvekalujen puutteeseen. Mitä merkitystä sillä olisi valtioiden välisiin suhteisiin?

– Bauer! Saatat olla oikeassakin ja minä väärässä tai sitten toisin päin. En ole tullut ajatelleeksi, että Versailles'n häpeärauha johtaisi uudelleen sapelien kalisteluun, vaikka totta on, että rauhansopimus tehtiin meitä kuulematta. Riittääkö tämä vastaukseksi tällä kertaa?

– Herra professori. Jotkin piirit haluavat, että saksalainen veri kootaan yhteen valtioon. Ja näin ajattelevat niin preussilaiset suurmaanomistajaluokat

kuin baijerilaiset kansallissosialistitkin. Niiden yhteinen vihollinen on kommunismi. Oletteko ajatellut, mitä siitä seuraa? Ja mihin te kuvittelette saksalaisen liikaväestön asettuvan? Jatkoivat Matias Bauer.

– Hyviä kysymyksiä, vaikeivät ne suoranaisesti liittyneet luentoni aiheeseen. Ehkäpä saatte paremman kuvan asiantilasta osallistumalla herra Goebelsin propagandajulistuksiin toreilla ja kapakoissa.

Professori päätti luentonsa keräten kateederilta paperinsa mustaan salkkuunsa ja totesi sitten.

– Loppujen lopuksi kansainvälinen oikeus perustuu valtioiden välisiin sopimuksiin. Sopimuksia pyritään noudattamaan rauhan aikana mutta, kuten olette havainneet, ”inter arma silent leges”, päätti von Ruegen oppituntinsa.

Oppilaat olivat poistumassa luokasta, kun professori aivan kuin ohimennen äkillisestä mieltäjohteesta katsahti papereitaan ja kirjojaan kasaavaan eturivissä istuneeseen oppilaaseen.

– Schellenberg, Voisitteko jäädä hetkeksi. Minulla olisi teille hieman asiaa.

– Totta kai herra professori. Mitä asianne koskee?

– Tehän olette kuulemma hyvä ampuja. Olette harjoitellut kilpa-ammuntaa. Minulla olisi pieni pyyntö. Tarvitsen harjoitusta ammunnessa. Voisimmeko mennä tänään ampumaradalle kokeilemaan pistooliammuntaa?

Walter Schellenberg katsoi kummeksuen opettajaansa.

– Niin katsokaas. Tarvitsen oppitunnin ennen aamun koittoa.

– Oletteko aikaisemmin käsitellyt pistoolia tai muita aseita? kysyi Schellenberg

– Kyllä, kyllä. Olen ollut aikaisemmin tekemisissä metsästysaseiden kanssa, mutten ole koskaan tullut ajatelleeksi, että joudun ampumaan ihmisiä.

– Mitä professori tarkoittaa?

– Älkää nyt huolestuko? Minut on haastettu kaksintaisteluun aamulla Bad Godesbergin alapuolella olevalle niitylle. Tunnetteko paikan?

– Mutta sehän on aivan hullua. Ettekö voi kieltäytyä? Vaikka olettekin osakunnan kuraattori, ei kaksintaisteluihin ole pakko osallistua. Sehän on lapsellista puuhaa ja kiellettyä.

– Ymmärrän teitä, mutta niissä piireissä, mistä minä olen lähtöisin, ei voi olla puolustamatta naisen kunniaa. Olen vanhaa preussilaista sotilassukua. Ei ainoastaan minun vaan perheeni kunnia on kysymyksessä.

– Ettekä ole koskaan käsitellyt pistoolia? Meille tulee kiire. Mihin aikaan professorilla on aikaa harjoituksiin? Oletteko jo hankkinut sekundantin?

– Olin ajatellut pyytää ystävääni kreivi von Finckensteinia, mutta hänellä ei ole pienintäkään käsitystä kaksintaistelun säännöistä. Mutta hyvä herra Schellenberg, ettekö voisi toimia sekundantinani?

– Se olisi kunnia minulle mutta tietää potkuja yliopistosta.

– Älkää huoliko. Minä kannan vastuun asiasta. Te hoidatte vain muodollisen puolen ja jos huonosti käy, toimitatte jälkityöt huomiota herättämättä ja toimitatte tämän kirjeen perheelleni.

Hans von Ruegen kaivoi povitaskustaan huolellisesti taitellun kirjekuoren ja ojensi sen Schellenbergille.

– Kirjeessä on selitetty kaikki. Teidän ei tarvitse kertoa mitään tapahtumasta. Mutta on kai oikein ja reilua kertoa teille miten kaikki tapahtui.

Kesän lopulla juuri ennen syyslukukauden alkua von Ruegen oli ystävänsä von Finckensteinin kanssa viettämässä viikon mittaista lomaa Rügenin saarella kotimaisemissa. Loma oli sujunut rattoisasti kirjallisuutta lukien ja välillä uiden ja pelaten tennistä ja sitten oli iltapäivällä istuttu rantakasinolla ja maisteltu absinttia. Hiddenseen hiekkadyyneillä oli runsaasti lomanviettäjiä ja jumalattoman kaunis nuori nainen oli paljastavassa uimapuvussaan lumoamassa nuoria miehiä ja kilpailu naisen suosiossa oli ollut kova. Von Ruegen oli istunut kasinon rantatuolissa tai paremminkin maannut vaalea kesähattu silmillään, kun hän oli havainnut kauniit auringon kultaamat sääret edessään ja kohottaessaan katseensa ylös, hän hämmästykseseen huomasi kaunokaisen katsovan julkeasti häneen.

– Voisitteko tarjota minulle jotain juotavaa ja olla hetken seurassani voidakseni olla hetken rauhassa ihailijoiltani.

Hans von Ruegen nousi reippaasti tuolistaan, ojensi tuolin kaunokaiselle ja jäi odottamaan selitystä odottamattomalle tuttavuudelle.

– Olen Babelsbergin elokuvastudiolta ja meidän on tarkoitus filmata täällä pari kohtausta elokuvaan, mutta nuo laivaston upseerit pyörivät ympärilläni, etten saa hetkenkään rauhaa.

– Oletteko elokuvanäyttelijä? kysyi Hans ymmärtäen nyt suuren hälyn neitokaisen ympärillä. – Oletteko näyttellyt monessakin elokuvassa? Minulla ei

Luottamuspula maavoimien johdon ja ylipäällikön välillä oli kasvanut sen jälkeen, kun ”Operaatio Valkoinen” oli pantu alkuun.

Maavoimien johtoa askarrutti, miten länsivallat, Britannia ja Ranska, suhtautuisivat kiristyneeseen tilanteeseen.

Puolaan tehdyn menestyksekkään iskun jälkeen oli Führer syykuun 8 päivänä päättänyt hyökkäyksestä Ranskaan lokakuun puolivälissä armeijan johdon vastustuksesta huolimatta.

Se tietäisi katastrofia. Saksan asevoimat olivat valmistautumattomia yhteenottoon länsirintamalla.

Mitta oli tullut täyteen Zossenissa. Sotaa johtava korpraali oli pysäytettävä hinnalla millä hyvänsä mutta tosipaikan tullen kenraalit epäröivät. Ei riittäisi Hitlerin raivaaminen tieltä. SS oli päästetty kasvamaan liian vahvaksi. Oli myös erimielisyyttä, miten toimittaisiin. Riittäisikö sotilasvallankaappaus yksin vai olisiko saatava takeet länsivalloilta. Jatkuisiko meno Hitlerin mallin mukaan ilman Hitleriä?

9 789524 984058

BODTM

Books on Demand

www.bod.fi